

Kritik baade fra ham og andre; men den Gang var det ærede Medlem tilfreds med mit Valg. Han opfordrede mig endog ret indtrængende til paa ingen Maade at nedlægge Mandatet, fordi jeg, som boede nede ved Digeskatyterne, kendte Forholdene og derfor havde nogen Betingelse for at tale deres Sag, hvad han ogsaa haabede, jeg vilde. Naar det ærede Medlem derfor nu er saa utilfreds med min Virksomhed, gør det mig dog i og for sig ondt, thi jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg netop i Kommissionen af al Evne har arbejdet for at varetage Digeskatydernes Tarv. Men netop derfor har jeg ikke turdet stille og fastholde Forslag, som ere gaaede videre end det her foreliggende; havde jeg gjort dette, vilde der sikkert have kommet til at foreligge et Forslag fra den højtærede Ministers Side, som ikke vilde have været saa gunstigt for Digeskatyterne som det her foreliggende. For øvrigt er det mærkeligt, at det ærede Medlem ikke rettede sine Bebrejdelser noget stærkere mod den højtærede Finansminister; end han gjorde, thi hvis Kommissionens Forslag var blevet fulgt helt ud, vilde det foreliggende Forslag have været en Del bedre for Digeinteressenterne, end det er. Saa vilde det nemlig, naar den Reservefond, der foreslaas bevilget fra Statens Side, var vokset op til 400,000 Kr., være blevet taget under Overvejelse, om ikke Digeskatten skulde nedsættes en Del, hvorimod Forslaget, som det foreligger, forudsætter, at Reservefonden skal være vokset til 1 Million, forinden Nedsættelsen kan finde Sted, og skal dette ske, vil det være meget lang Tid, vistnok en eller to Menneskealdere, inden der kommer Nedsættelse. Det ærede Medlem stillede endvidere adskillige Fordringer til mig. Han mente, at jeg skulde have sørget for som Medlem af Kommissionen, at der her paa Tingets Bord havde foreligget Oplysninger om, hvor mange der paa Lolland var gaaet fra Hus og Hjem paa Grund af Digeskatten. Det er en noget stor Fordring at stille til et enkelt Medlem af en Kommission, men da jeg, som han selv sagde, bor midt imellem Digeskatyterne, kan jeg forsikre det ærede Medlem om, at det ikke er ret mange. Selvfølgelig er der blandt disse Ejere af de 39,000 Tdr. Land, hvorfor der ydes Digeskat, enkelte Folk, der i Aarene siden 1872 ere gaaede i Stykker. Men alle Vegne i Landet har der jo været Folk, der ikke have kunnet klare sig og have maattet opgive deres Bo til Konkurs. Sikkert har en og anden dernede ogsaa maattet gøre det,

men det er dog uvist, om det er Digeskattens Skyld. Den kan have været medvirkende dertil, det vil jeg indrømme, ligesom ogsaa i andre Egne af Landet alt for mange og store Skatter kunne have været medvirkende Aarsag til, at en Mand er gaaet i Stykker. Jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at mange Digeskatydere har maattet gaa fra Hus og Hjem. Saa vidt mig bekendt, er der mange af dem, der netop have svaret stor Skat, som endda have det ret godt. Det ærede Medlem nævnte ogsaa en Mand, der havde betalt 219 Kr. aarlig i Digeskat, og gik saa yderligere ud fra, at denne Mand havde sat 10,000 Kr. til paa sin Ejendom ved Stormfloden, og da Renten deraf var 400 Kr. om Aaret, vilde det i Aarenes Løb blive en meget betydelig Sum, denne Mand havde maattet yde til Opførelse af dette Dige paa Lolland. Det vilde jo være meget rigtigt, hvis man kunde gaa ud fra en saadan Beregning, men det tror jeg ikke, man har Ret til. Det ærede Medlem har Ret i, at Stormfloden medførte megen Sorg og mange store Tab. Hvad der ikke kunde erstattes, var Tabet af Menneskeliv og forskellige andre Værdier. Dog, al Skade, der kunde erstattes — Skade baade paa Kreaturer, Bygninger og muligvis ogsaa paa Jord — blev vel til Dels erstattet med Penge; der er endog dem, der mene, at det blev erstattet helt og fuldt ud. Naar derfor det ærede Medlem gaar ud fra, at vedkommende Mand den Gang led et Tab af 10,000 Kr., og kapitaliserer det med en Rente af 400 Kr. aarlig, er det vistnok en lidt for fantasirig Fremstilling. Det ærede Medlem tænker maaske paa et specielt Tilfælde, hvor en enkelt Mand har lidt saa stort et Tab, men det er en Undtagelse, som man ikke kan lægge til Grund for en Beregning.

For øvrigt indrømmer jeg det ærede Medlem fuldt ud, at denne Skat, der har paahvilet vedkommende fra 1874, nu er meget for høj. Derfor har jeg, som sagt, i Kommissionen af al min Evne — mere kan dog ikke forlanges — arbejdet paa, at Digeskatten skulde blive mindre. Havde man fulgt mit Forslag, var Skatten bleven mindre end de nu foreslaaede 18 Øre. Dette turde jeg imidlertid ikke fastholde, thi Resultatet var da blevet, at der paa Tingets Bord var kommet til at foreligge et andet Forslag end det nu foreliggende. Da jeg paa et tidligere Tidspunkt talte med det ærede Medlem derom, kunde han heller ikke paatage sig Ansvaret for, at det Forslag, der i saa Fald var kommet